

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I den Betænkning, som i Marts Maaned 1898 blev afgiven af den af Justitsministeriet under 5. August 1897 nedsatte Kommission angaaende Tilvejebringelse af yderligere Plads til Anbringelse af sindssyge, blev det bl. a. foreslaaet, at det ved Lov af 4. Maj 1875 oprettede Sindssygehospital i Viborg skulde udvides med 360 Pladser, saaledes at det kunde optage alle Former af Sindssygdom, og at det skulde have sit bestemte Landsomraade ligesom de andre Sindssygehospitaler.

Ved Loven af 29. Marts 1904 blev Hospitalet udvidet med 360 Pladser, som dog alle skulde være for kroniske Patienter, og ved Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 112 af 1. Juli 1905 om Ændringer i Fællesregulativ for Statens Sindssygeanstalter af 3. November 1888 er det derfor ogsaa bestemt, at Hospitalet i Viborg kun skal optage kroniske Patienter, fortrinsvis saadanne, som ere eller have været paa et af Statens andre Sindssygehospitaler. Forsaa vidt Pladshensyn tillader det, ere disse kronisk sindssyge for hele Landet udenfor København uden Forskel med Hensyn til Bopæl berettigede til Optagelse paa Hospitalet i Viborg.

Direktionen for Hospitalet har imidlertid nu indstillet til Justitsministeriet, at dette Forhold forandres, saaledes at Hospitalet fremtidig skal kunne optage Patienter med alle Former af Sindssygdom, idet dog samtidig Hospitalets Optagelsesomraade indskrænkes til Viborg, Thisted og Ringkøbing Amter, mulig ogsaa Dele af Aalborg og Hjørring Amter.

Til nærmere Begrundelse heraf har Direktionen henvist til, at det i det Tidsrum, der er forløbet efter Hospitalets Udvidelse, fuldt ud har bekræftet sig, at der klæber mange Ulemper ved et udelukkende for kroniske Tilfælde bestemt Sindssygehospital. For den almindelige Opfattelse er „kronisk“ og „uhelbredelig“ det samme, og det har ofte vist sig, at der baade hos de syge selv og navnlig hos deres Familie har været Uvillie mod Indlæggelse paa Hospitalet i Viborg, idet man mente, at saa var alt Haab ude. Man er derhos blevet paa det rene med, at det er vanskeligt i et udelukkende for kroniske Sindssygdomstilfælde bestemt Hospital at skaffe de for Hospitalets Drift nødvendige yngre Læger

og fuldt uddannede Sygeplejersker, samt at Plejepersonalets Interesse og Paapassenhed let sløves. Endelig har det vist sig, at Hospitalet — mest vel fordi Begrebet „kronisk“ er saa vanskeligt at begrænse, saa at der kommer enkelte akutte Tilfælde ind imellem, men ogsaa fordi nogle kroniske Tilfælde i Virkeligheden ere helbredelige — aarlig kan udskrive 20 à 25 Patienter som helbredede eller dog saa meget bedre, at de kunne fortsætte Livet ude; men dette medfører, at Hospitalet maa have ganske de samme Afdelinger til Optagelse, Overvaagning etc. som et til alle Former af Sindssygdom bestemt Hospital. For de mandlige Patienters Vedkommende er Hospitalet ved den i Henhold til Loven af 1904 foretagne Udvidelse blevet forsynet med en Optagelsespavillon, egnet til Optagelse af Patienter med alle Former af Sindssygdom. For de kvindelige Patienters Vedkommende haves derimod ikke nogen saadan Pavillon, som meget savnes, idet man kun har et Par mindre Vagt-afdelinger, beliggende i det gamle, sammenbyggede Hospital, og disse Afdelinger ere, da de have Udsigt til Spadseregaarden for urolige Patienter, ikke egnede til Optagelse af mere klare, nyindlagte syge, idet Synet af urolige Patienter absolut maa virke deprimerende paa dem. I en ny Optagelsespavillon vilde de nyindlagte Patienter kunne behandles for — i Tilfælde af Helbredelighed — senere at overflyttes til den moderne indrettede Rekonvalescentpavillon, medens de, hvis Sygdommen tager et mere kronisk Forløb, kunne overføres til Vagtafdelingerne i det gamle Hospital. I Pavillonen vilde der derhos i Stueetagen kunne indrettes en Afdeling for syge og invalide Kvinder, der trænge til mere Lys og Luft, end der kan skaffes i det gamle Hospital, og denne Afdeling kunde forsynes med en større overdækket Veranda, hvor de tuberkuløse Patienter, som nu maa tage Liggekur i en stærkt befolket Spadseregaard, kunde gennemgaa en hensigtsmæssig Behandling. — Endelig vilde en saadan Optagelsespavillon kunne muliggøre Hospitalet i Viborg at blive et Helbredelses- og Plejehospital for sindssyge (i 3die Forplejningsklasse) for Midt-, Vest- og Nordvestjylland, idet det efter Direktionens Mening er et uheldigt Forhold, at